

Digte i sønderjydsk Maal.

Af N. Andersen.

Sø o' Seng.

Ras de var en rigde Gast:
 Klyw' te Mærs o' klar' i Mast,
 de va ret hans Löwne;
 ald'e tått' ¹⁾ hand, de haj Nød,
 te å ri' en orndle Sø,
 enten bowt' en helle dø,
 ha'j hand oldtid Öwne.

Lild' Pæ Kådne var en Ka'l,
 de' så tit led Angst o' Kval,
 da hand var en Skrerre;
 ald'e haj hand rigde Frej:
 for en Mus hand løf sin Vej,
 o' hand tow o' foer astej,
 blot en Kat den spirre.

Ras o' Pede, jen o' to,
 sar en Daw i Skofel ²⁾ Kro,
 fæk dem jen paa Lampen;
 Pede nippe te sit Glas,
 hvorimod vo Søgut Ras,

---

¹⁾ syntes. ²⁾ Skovbøl.

der o' hæ' var aa sin Plads,
 orndle så'ndt kund svamp' 'en.

Seje Pede sin te Ras:

„Sej mæ, hvondt e' do tepas,
 hvæn te Søs do sætte?
 Da din Fa'r e' drowndt en Gang,
 tykkes mæ, do kund' hve' Gang,
 hvæn do gik te Søs, væ bang',
 do no snart skuld ette.

Ras hand drak o' ga de Sva:

„Sej, hvo død' din gammel da?“
 „I sin Seng, som Kådne!“
 „Da hand der e' død en Gang,
 tykkes mæ, do kund' hve' Gang,
 hvæn do gik i Seng, væ bang',
 do va død om Må'ne!“

Laans Juhles Frieri.

Da manne jen aa Frierban'
 hæ kæntre i sin Køssel,
 o' manne brænd dem aa e An',
 da di skred a e Skydsel,¹⁾
 så tykkes tit den Friergang
 a old' e Vej' den værrest;
 den blywe fo' die flest' så trang
 o' let kun fo' di færrest.

Vel gær en enkelt hen å fri,
 så fri i Sind o' Tanke,

---

¹⁾ Redskab, hvormed Brød skydes ind i Ovn.

men kommen hen, e' de forbi,
 o' Hoej o' Hja't di banke;
 e Drist den synker i hans Bows',
 te orndle så'ndt di riste,
 hvad hand vild sej', hand itt' kand hows',
 o' Mund o' Mæl' hand miste.

Men, hvæn en Mand hær Angst o' Gru
 fo' Friergang den gru'le,
 så va de bedst, om hand va snu
 o gø'r e som Laans Juhle.
 Hvodandt hand gø'r e, skal I se
 no stras, om I da skøtte,¹⁾
 o' jen o' anden kand maaske
 ved Lejlehe benytt' e.

Laans Juhle gik de'hjemm' omkring
 o' doost' som manne and'e,
 va snurre så'ndt i manne Ting,
 i manne Ting fo'stand'e;
 o' i hans Bryst de' bræ'nd en Bra'nd
 så hedt med Helveds Pin' o'
 vel sawt o' Saleher ebla'nd
 fo' Minå Moltsens Linå.

Hand haj' vel gown et haldt Ås Tid
 o' tviild, om hun holdt a ham,
 så tått' hand, vild' hand op å fri
 o' se, om hun vild ha ham.
 O' nok så role Laans hand gik,
 slet itt' e Ben di vanke,

---

¹⁾ syntes om det.

o' itt' hand ødseldt sværmersk Blik
o' itt' poetisk Tanke.

Men kommen op o' ind hand fæk
en Snak med Mo'r o' Dætte.
O' Modde gik sin endle væk,
en Torre¹⁾ hun vild ette.
O' law e Dö sin godt va lot
ebag ved gammel Minå,
så soej' da Laans: „Æ ønske blot,
te æ va død, lild Linå!

Men Linå tændt': „Hvad mondt hand men,
Kand de da mondt væ mu'le?“
O' i desaem' så soej' hun sin:
„Men hvofo' de, Laans Juhle?“
O' om hans Mund et Smil de' spil,
så surt, som skuld' hand drikk' et
Pa Kander Erk: „Fo' jo, do vil
itt' ha mæ vist ehvikket. ²⁾

Om de e' godt, om de e' skidt
å stras gaa i e Bredning,
vo Laans hand va da no så vidt,
te hun mått' sej' hind Mening.
Do', hvad hun soej', o' hvondt de gik,
skal æ itt' kund' fo'tæl' je,
men, for å følle Nymods Skik,
kand sjel e Æend' i væl' je.

---

¹⁾ Tørv. ²⁾ alligevel.

En Gæld'evæ. ¹⁾

Den gammel Maan' den sar o' keg
 så löjler aa e Himmel,
 o' om e Nejs' va den så bleg,
 snart lisom den va svimmel;
 men de haj vist itt' å bety',
 fo' den e' jo en Vowe,
 o', så'ndt komm' temle ar e Hy',
 de gör en ald'e nowē.
 Nej, den va vistnok fuld egjen;
 de er en Skik den brugge,
 den gammel Knæjt, så om o' hen
 en Gang hve' fier Ugge
 O', hvad kand vi vel sej' om de,
 da den jo nok kand bowt' 'en?
 O' så e Daw, såen Lejlehe!
 de va just Nyåsowden.

Fo', tro kuns itt', te den oldjenn'
 hæ fåt en lille Lette;
 dæ' komme jo Pæ Henning henn',
 se, hvor e Ben hand sætte!
 Ja, hand hæ fåt en Gæld'evæ,
 a dem, de' rigde støre.
 Se, hvo den bus, de Beest, den hæ
 s'gu baade Hal' o' Øre.
 Ja, se kuns no, hvo komme hand
 te skubbend o' te skejend!
 Hallöj, no fæk en nok en Tand,
 med Nikkend o' med Nejend.

¹⁾ Bede; her: Rus.

Ja, de hæ hand s'gu rigde løs,
 de Nejend o' de Nikkend;
 men tys e lidt, fo' Pede nøs
 o' fær e med et Hikkend.
 Så fægde hand, som vild hand slås
 med Vær o' Vind o' Fanden
 o' skrywe sin et Natmåskås.¹⁾
 Så köendt fra Dig' te anden.

Vo Pede haj fo'vild'e sæ,
 va kommen fra di and'e,
 o' da hand itt' va kommen med,
 så gik hand no o' band'e
 di Djævels Dreng', di haj gø Na,
 ø' di haj så'ndt vild drill' ham,
 o' te hand blöw ebag, de va
 di Skyld i, Faenden spill' ham.
 „O' I vild' sej', min Hat løf rundt
 med mæ e Daw, i Loppe?
 Men vindt kuns, æ skal vis' je hvondt
 en heeld'e Hön' den hoppe!“

Så'ndt band'e hand da langs astej
 O' ningeldt rundt o' nikke,
 o' nok så net han mæel' e Vej,
 skröw Natmåskås o' hikke.
 O' dæ'ved frøs de oldt elaw
 en ti te ellå Gra're;
 men Pede hand haj jo e Daw
 Fåt Kaal o' Flæsk te Na're,

---

¹⁾ Marekors.

o' så di Puns', di værmt så godt
 de' langs a Laanses Lykke;
 lad mæ kun se, hand haj vel fåt
 en fjoten, femten Stykke.

Men no skuld' Pede da fo'bi
 e Dam de' ved Nis Rossen;
 den va hand vistnok dumper i,
 hvæn den itt' haj væt frossen.
 Men sej mæ sawt, hvad sirre da
 den gammel Maan' o' lée?
 Jo, da e Vand va svunden, va
 e Is o' sunken née,
 te i e Midt' de va så lawt,
 men om e Kant des hy'e;
 e Dam den liggendt snart et Trawt,
 o sna're vel en Gry'e.

Dæ' stáj vo Pede da o' saa
 e lidt o' ska Gesigde.
 Hvad de no va han mummeldt aa,
 de veer æ itt' så rigde;
 men lig' elaw, da gik — hvo dumt —
 en Sky fo'bi e Maan',
 o' Pede hand stáj jawn' så krumt,
 som hvæn hand sanke Spaan'.
 O' tænk, så kom e Gæld'evæ
 o' bust' ham så'ndt fra bagen,
 te med et „Döwlen hæld'e mæ!“
 o et „hær i kænd Magen?“

uer aa e Dam hand foer o' foldt.
 Se, hvo sin Nakk' hand nie,
 o' dæ'ved gran ¹⁾, hand som en Goldt,
 de' hal e' blöwn, fo'gie.

Men law hand sin haj loej e lidt
 te stöen'end o' te stirrend,
 så væend' hand sæ o' ga sin et
 Pa Ryk o' kom te sirrend.
 O' så ga hand sæ te o' vild
 kryf op egjen omsi'e;
 men, hvondt e Ben blöw sæt o' stild,
 de nytt' ham ald'e vi'e;
 fo', va hand kommen halvejs op
 med Nød o' næpp', så studse
 vo Gæld'evær o' gar et Skub,
 te rask tebag' hand russe.
 I howse nok, e Kant va stejl,
 et Par Al hy sånowe,
 så oldt hans Kry'fend de slo fejl,
 o' hand — slo Kås o' Bowe.
 O' vild' hand ved en anden Kant
 sin se sæ om o' pröw'e,
 så gik de oldtid lisådant,
 hvo galdt hand street' o' skröw'e.
 I Snegl'gang op, tebag' med Rus,
 di Fremskridt e kun sælle ²⁾!
 De gik ham lisom Sisyfus
 med den jæ Sten i Helle.

---

¹⁾ giver en stønnende, gryntende Lyd fra sig. ²⁾ daarlige.

Så'ndt krøf hand vel en goej Stunds Tid
med Bandend o' med Tiggend:

„De jæ de stikke Stoffer i!

Skal æ da hæ' blyw liggend?“

Ja, kom der ingen, va de nöwt,

te hand såsnart kom vi'e!

men law de blöw ham oldt fo' kjöwt,

så soej' hand sin omsi'e:

„De volde kun die vondle Dreng',

men de skal di betal' mæ,

o' va de jæ mæ nowe læng',

så gær æ Döwlen g . . . .

E Natue gær öwer e Optugtels.

Hans Krisjen Madsen hæj' en Sön,
så rød te Tops som hvikken Rön;
hand va no så'ndt så nymods danne,
som hæ' te Laends itt' let di manne:
hand satt' e Ben så spansk o' stolt
som hvikken andtås engelsk Goldt
o fægde rundt med flott' Manere,
som hvæn et gammelt Øg væ steere¹⁾;
fo' Resten gø hand ingen Gavn,
o' Mikkell Madsen va hans Navn.

No var e Plan, te om et Aae
skuld Mikkell öwetej' e Gaee
med Plow o' Harre, Vunn' o' Beast',
med Tæsk'maskin' o' Hakkelskeest',

---

¹⁾ stædig.

med Faar o' Laem o' Sviin o' Køe
 o' old den Gøj', hvad di haj gøe,
 med Bol' o' med en bondde Kvej'
 o' hvad der ejisen va te Stej'.

Men, for å no kom rigde fra 'e,
 så tått' Hans Krisjen, Mikkels Fae,
 te Mikkell så'ndt et haldt Ås Tid
 skuld hen å lær' e Mejeri.

I Neustadt, haj di fåt å hø'e,
 skuld de' væ temle godt å gø'e.
 O' dæ'fo' baj di da e Deen,
 om hand itt' sawt vild böj' sin Been
 o' skryw et Bröw te „Nienstadten“,
 dæ'r opp' „im Lande der Holsaten“;
 fo' de skuld skrywes jo aa Tysk,
 o' Fadde kund kun Syndejysk,
 o' hvad hans Sön a Tysk haj læe,
 var itt' en vanskaff Søsling væe.

No, I kañd tro, vo Jespe Deen
 va te de Skryweri itt' seen.
 Hand skröw e Tysk vel landtfra rigde,
 men hand va lig'godt liså vigde:
 „Jo, skrive Tysk, det kan jæ godt,
 I veer, jæ har fornyli fåt
 en meget hæderlig Lovprisning
 for gute döjtsje Undervisning
 og dertil af en höj Person
 en net Grafitikation;
 ja, tro kuns ikke, at jæ praaler,
 jæ fik s'gu hele tyve Daaler!“

De wo jo deyle, fo' blandt andt
 så va de siist' o' virkle sandt;
 just itt' di Skilnge Jespe skow'e,
 fo'de hans Tysk de dowt' te now'e,
 men kuns — de la sæ nok forstaa —
 fo'de hand orndle så'ndt' klemt aa.

No, nok om de. E Bröw blöw færre
 o' skikke te di holstensk Herre.
 Di skröw da sin o' snart egjen,
 te Mikkell skuld kuns komm' de'hen.
 O' law hand sin haj fåt sin Klæe,
 law di haj bājn om Solskinswæe,
 law Fadde haj haj Moppes¹⁾ fat
 o' Modde hun haj græt et Svat,
 law oldt va landt o' bredt besnakke,
 o law e Kuffert den va pakke,
 fæk Mikkell da e Piif' i Småg
 o' smøg a Neustadt med e Tog.

Hvad hand no dröw, o' hvad hand gø'e
 i Neustadt, fæ vi itt' å hø'e.
 Men law hand sin et haldt Ås Tid
 hai væt ved de jæ Mejeri
 o' fåt sit theoretisk Foe,
 så drow hand hjem te Faer o' Moe.

No, I kand tro, te de' va Glæj'
 den Daw, da hand skuld komm' te Stej':
 Vo Modde vild' kåg Saagevælling
 o' slawt' o' steg' de størrest Ælling,

---

¹⁾ Moppe, d. e. Pengepungen.

o' så en Pand'kag skuld' hand ha,
fo' Pand'kag de va Mikkels Mad.]

Men om vo Glæj' e' nok så stoe,
så skal vi, men et gammelt Oe,
itt' pris' e Daw før Owdens Æend'
da Vind o' Lykk' så let kand væend'.
Så'ndt gik de o' vo Mikkels gammel,
dæ Glæj' den va desvæ' fo' frammel.¹⁾,
Hvad va de' ske da? spör i sawt,
va hand blöwn saarer aa en Jawt?
haj hand ved jen o' anden Hæend'els
mond't fåt en vondle slem Betæend'els?
haj hand mond't brække Been o' Arm',
hai Kolera hand i sin Tarm'?
hvad helle var e Vej' så selle,
te hand te Togs va drown a Helle?
Nej, I skal stras no faa å se,
te ganske and'e Ting var ske.

Hvad di to gammel haj å gø'e,
di fæk di skimle for o' kø'e
hen te den nærmest Station,
å hindt' ham der i ejn Pæson.
Så endle kom e Tog da susend.
O, sikket Surrend, hvikket Brusend!
Så holdt de da; e Folk di steeg
sin uer, o' di to gammel keeg.
O' endle kom de' da en Skikkels
så stram o' strunk — jo, de va Mikkels!

¹⁾ for fremmelig, her: for tidlig.

Hvo satt' dem Faer o' Moer i Traw,
 o' kommen hen di soj': „Godaw,
 Godaw, lild Mikkell, o' velkommen!“
 Men di blöw lisom helt beklommen,
 da Mikkell hand soj: „„Guten Tag!““
 de var itt' a di gamles Smag.

O' law di sin tow te o' spu'e,
 hvodandt de oldt va gown deru'e,
 o' hvondt i „Nienstadt“ de va,
 ga Mikkell dem de vigde Sva:
 „„Ihr lieben Öllern, Ihr muss wissen;
 ig hab' das Döjtsje mir beffissen,
 und was Ihr segg und was Ihr sprich,
 das Dänis das geföllt mig nich;
 verstaa ig og wol was Ihr seggen,
 ig kann es selvst jets gar nich sprechen
 un will's in Sukunft og nich mehr,
 denn Döjts geföllt mig gar su sehr;
 woll Jem mig ein Gefallen maaken,
 so lern Jem og den döjtsjen Spraaken!““

Hvo Modde keeg, hvo Fadde saa,
 di knapp' e Mening kund' fo'staa;
 hvo Moddes Mine blöw bedröw'e,
 hvo Fadde stâj o' gloej' o' skröw'e!
 Men hvondt di keeg o' hvondt di gloej',
 de nytt' dem itt', hvad Mikkell soej',
 va Tysk, sæt raw'galdt Tysk oldtsammel,
 „Guj naaj' vos Stakle!“ soej' di gammel.

O' nok e lidt di stâj o' keeg,
 men endle aa e Vuun di steeg,

o' Fadde tow e Tøem' o' kø'e —
o' hvad va de' vel andt å gø'e?

O' law di sin va godt nåj hjem,
fæk Modde da e Bo'dug frem
o' så den Ond'en aa e Bo'e:
„Dat smeckt“ soj Mikkell te sin Moe.

O' da di sin haj spiist dem sat,
fæk Faer o' Sön dæ Piffe fat;
o' som di sad de' bedst o' bakke
o' Fadde spytt' o' Mikkell snakke,
o' begge to som Togg' di smøg,
kom Nabos Jåkob i Besøg:
„Da just no lig' æ hæ fo'nommen,
te, Mikkell Madsen, do va kommen,
så vild' æ da sej dæ Goddaw
o' spö' dæ, hvondt de sin løf aw;
de er — æ tænker itt' de feje —
vist oldt så glandt deropp' o' dejle!
Do kand vist möjl no, gammel Ven?“
Men Mikkell sva'er o' soej' igjen:
„Wat seggs du da, was thus du svatzen?
Ig heisse nämlich Michel Matzen!
Den Naamen will ig unbedingt,
wil de dog sehn Maal sjöner klingt,
als disse dänis Mikkell Madsen —
so'n Utspraak will mig gar nich passen!“

Så'ndt snakke Mikkell vie'r omkring
aa raw'galdt Tysk, o' ingenting,
paaståj hand, kund hand hows' no mé'e
å nöwn' aa Dansk, de mått' di vé'e.

Men law di sin haj sæt e lidt:
 o' snakke rundt om dat o' dit,
 så reest' Hans Krisjen sæ o' spu'e,
 om di vild se dæ So deru'e?
 Di gik sin u'r, o' öw'r e Bro;
 dæ' støj no netop ved e Lo
 en Ryw'e¹⁾ læend op te Mue
 o' viist' e Tænde mod dem ue.

O' Jåkob skuuld' så løjle skeelt:
 „Skuld' do haj glemt de dansk' så helt?
 Kand, Mikkel, do itt' hows' de ringest?
 Hvad, men do, jerre den jæ Tingest?“
 „„Auf dänis,““ blöw da Mikkel gal,
 „„das weiss ig nich, auf keinen Fall;
 auf döjts wir nennen das ein Harke.““
 *Men i de saem' vo Mikkel sparke
 så'ndt ufo'vaends²⁾ hen mor en Sten,
 o' hvondt de kom, hand satt' e Ben
 just lig' aa di jæ Rywetænde,
 te, inden hand kund höw' sin Hænde,
 e Skawt de heef ham mor e Pand';
 o' Mikkel hand begyndt å band'
 så stywt som Stoffer o' vel styw'e:
 „„Fo' Satan, din fo'bande Ryw'e!““

---

¹⁾ En Rive. ²⁾ uforventet.

Hand tviild'.

En Daw stáj Tammes o' Hans Pæer
 o' grawe Tårrer aa e Mos',
 o' Tammes skraaj' o' tygge te 'er
 o' spytt' som hvikken spansk Matros'.
 O' som di stáj o' grawe, snakke
 di om de jenn' o' om de andt:
 føst om Ras Volles vondle Vakke,
 o' så, hvo stærgt e Stork' di svandt;
 så te Pæ Töjsens Ko haj kaller,
 o' te Jøn Sande hand vild sæl',
 te Laanses Laem haj ti Pund Taller,
 o' hvad di ejisen kund fo'tæl'.

O' lisom di no grawe vi'er
 o' arbre aa med Arm' o' Been,
 så foldt e Tal' aa gammel Ti'er,
 aa Biffel, Niffel ¹⁾, Præst o' Deen.
 O' Tammes hand soj te Hans Pæe:
 „Di Lekse, hvar e Deen o' Præst
 di ga vos op o' vi hæ læe,
 fo'stáj vi no, som vi kund bedst;
 men jen Ting kund' vi da, så band'e
 hand, alde ret faa i vo Hoej':
 te Petrus bæ' som old' vi and'e
 kund trin' e Vand, hvæn hand kun troej'.“

„Jo,“ soj Hans Pede, „de ê' nower,
 æ no enda kand nok fo'staa:
 e Sag e' den, en skal kuns vow' 'er
 o' ha den rigde Tro deraa.

¹⁾ Ryk i Haarene.

Ja, Tammes, de skal gjæld' min spragle,
 o', om do vil, rødbondde Ko,
 te do kand trin' e Vand så magle
 som hvikken jen, hvæn do kand tro.
 Se, dæ'r e' for Eksempel jo en
 helt dejle passend Torregraw;
 do e' da ejsen „stærk i Troen,“
 i dit Stej vild æ pröw'r 'e aw.““
 „Hæ do da nowesind' fo'søgt 'e?
 fo' de e' da jo så'ndt en Sag.“
 „„Nej, Tammes, æ er itt' så dygde;
 se sået e' min Tro oldt fo' svag.
 Men do hæ da jo —““ „Ja, Hans Pæer,
 e Tro den hær æ, de e' sandt,
 æ tænker o' vel nok, de gæer —“
 o' dæ'ved spytt' hand nok så landt.

Så ståj hand sin e lidt o' knaw'e
 o' spytt' o' grubbeldt oldt elaw,
 o' så ga hand sæ te å staw'e
 hen te den nærmest Torregraw.
 O' law hand sin e lidt haj luer
 egjen, så ga hand da et Knur,
 o' i desaem' så skridt' hand uer
 o' soej': „Æ troer, æ troer, æ tur —“
 Ja, trr, lild Tammes! fo' no plumpe
 hand uer i Vand o' Døend o' Skidt,
 o' de va dyft, o' hand va stumpe,
 o svømm', ja svømm' de kund' hand itt'.

Men hvæn der itt' gaes væ' Moløre!
 fo' vo Hans Pede hand gik hen,

fæk Tammes fat i Haar o' Øre
 o' slæft ham aa de Törr' egjen.
 Men, Herre Guj, hvo saa hand uer!
 e Töj de va så skirndt o' voldt,
 o' så e Hoej, de va som duer
 i bare Brombæsows så sot!

Så krum te Beens som Bojsens Jespe
 hand støj o' keeg så landt o' „ptöj!“
 Ja, hvo hand spytt' o' hvo hand gæspe,
 te baade Skraa o' Døend de flöj.
 Så gloej' egjen hand som et Faae,
 der itt' kand bræg', men endle spiild'
 e Mund hand op: „Æ tviild' nok aa 'e!“
 „„Ja,““ soj Hans Pede, „„ja, do tviild'!““

Di Satans Tanke.

E Skolmeste de'neer' i Skofel ga
 vos Hisselhöwl, hvæn vi var oldtfor a're ¹⁾);
 men fæk hand ingen helle tumbe ²⁾) Sva,
 så soej' han gjæen' — hand meend, te de kund klar' 'e:
 „Hvor har I Eders Tanker nu igen,
 har I da ingen Sans for min Belæring?“ —
 Ja, hvo va no di Tanke låffen hen?
 Lisom e Hund' haj di o' oldstej' Æring:
 Snart va di i den venste Stöweltræesk',
 hve de va voldt, o' hvo de' krabbeldt nowe,
 snart hjalp di gammel Andes ved å tæesk'
 'e Skolmestes den tjawse Byg o' Howe;

¹⁾ uartige. ²⁾ tossede.

så op å klø e Hankat aa e Lowt,
 så uer å rendes med di tumbe Kvej'e,
 de' beest' som bandsat u'r i Thajsens Towt,
 o' så — ja så va di med dem te vej'e¹⁾.

Så va de da en Daw, vi sad der i
 e Skol', o' de' skuld Visdom i vos proppes —
 de var, itt' å fo'glemm' just i en Tid,
 da old' vi Dreng' haj fåt vos hver en Blåbøs —
 da spu'r e Skolmeste Klåj Mos', om hand
 vel o' nok vidst', hvad de' haj lig' væt Tal' om? —
 Jo, pyt, lild Meste, de e' Ting, do kand
 vist gjæen' blyw ved å spø' ham te månael'²⁾ om;
 fo' Klaajes Tanke di va vækk', ja itt'
 engang hand mærgt, te de' blöw snakke te ham.
 Nå, de gik da vo Skolmeste fo' vidt,
 hand öjt'³⁾ — o' hvad skuld hand vel o' gø ved ham? —
 „Hvor har du dine Tanker, Nikolej?“
 Men Klaajes Tanke di va henn' å sow' te Mirre,
 o' hverken „ja“ hand sva'e ham helle „nej“,
 men sar o' keeg o' skröw'e som en Skrerre.

Så soej' æ da te Krisjen Klavsén, de'
 sad midt emeld Niklaaj o' mæ: „Do, høe,
 sej te ham: „i e Fikk““ o' Krisjen hæ
 da heller itt', te hand kund bæ faa gøe:
 hand væend' sæ om o' ga sæ te å pikk'
 o' puff' te Klaaj, te hand begyndt' å lu'e,
 o' hvisker: „I e Fikk', sej: i e Fikk'!
 for ejisen fæe do', hø'e do itt', han spu'e?“

¹⁾ (til veder) d. e. af Lave, bissede bort. ²⁾ i Morgen aarle.
³⁾ raabte.

O Klaaj foer op o' keg sæ om o' saa
 op aa e Skolmeste, de' stāj a' trippe:
 „Jeg spurgte dig, hvad svarer du derpaa?“
 O' Klaaj hand gloej' o' soej' sin helt fo'fippe:
 „„I — i e Fikk'““, o' traat' e nok så landt.
 No, I kand ejseen tro, te de ga Löje;
 kun Klaaj oldjenn' tått' itt', de va så glandt:
 de ga vist Bank — hvæn bare itt' de møje!

O' oldt emens vo Meste Pede loej'
 sin Bog o' tow sin Stok o' va no kommen
 tæt hen te Klaaj, o' i de saem' så soej'
 hand: „Så, du bærer Tankerne i Lommen?“
 Så lad os da en Gang faa dem at se!“
 „„Uha, min Ryg o' så di Satans Tanke!““
 tændt Klaaj, de' gru'e ved å se vos le:
 hand haej' en Anels om, hvad de' no vanke.

Men de nytt' ingen Krymp: hand mått' „gaa paa.“
 „Hvad Slyngel, vil du, eller vil du ikke?“
 Han greef da neer o' haeld' en Handfuld' Blaa ¹⁾,
 så møjl hand mawder, op a begge Fikke.
 „Saa, det er dine Tanker, Døgenigt?
 Ja, ja, man skulde ogsaa næsten tro det;
 men derfor er det ogsaa nu min Pligt
 at faa dem hjulpet op igen i Ho'det.“

O' så fæk Klaaj — æ kand så tyrle hows',
 de sad så stramt ham om o' öw'r e Skanke —
 hvo di fæk Klø, di stakkels bla'gens ²⁾ Bows',
 o' de oldjenn' fo' di jæ Satans Tanke.

---

1) Blaar. 2) Blaargarns.

En Stoiker.

Et Oe, vi hæ, — de e' jet a vo ejen
 o gammelt i Tjenest — de ly'e som så:
 ,E Væ'n er itt' andlonds, som Folk di vil tej' 'en',
 o' rigde betragte så stemme de o'.

I nægte vel itt', te de nok fo'svares,
 så læng' vi vil blyw' ved e ren' Theori?
 O' hvondt de i Praksis kand tøjes o' klares,
 Pæ Volle hand vist' i e Fir'o'tres-Kri.

Aa Als yed e Straend sad Pæ Voller o' vaske
 sin Förrer en Daw, hvad di sawt haj behow,
 o' oldt som hand sad der, e Kulle di klaske
 o' flöjde deröw'e fra Sandbjerreskow.

En an haj da no vel nok reest sæ omsi'e
 o' endl'e se te, en kom om a e Vej;
 for etter en Kuul' e' di færrest kun ti'e,
 hvad enten di sin e' Soldaat' heller ej.

Men Pede hand ladt sæ itt' rokk' o' itt' rø'e,
 hand sad de' så roler o' vasker o' ned,
 som kund' hand e Pif'end o' Sus'end itt' hø'e,
 som kund' hand e Ryg'end o' Smyg'end itt' se.

Nej, itt' te hans Öjn di så möje som blinke,
 hvo tit o' e Kulle di flöj ham fobi;
 men öwer ebag stáj di ander o' vinke
 te Peder o' öjt', hand skuld ströw' å kom hid:

„Så kom da no' Pede, herom bag e Skandse!
 e' do da mondt tumbe, hvad tænke do vel?
 kand do da itt' mærk' te e Kulle di dandse,
 o' vil do da ha, di skal sky dæ ihjel?“

I tænke vel, Pede no løf som en Ha'e?
 Jo, pyt! Nej hand laand' dem et Blik som en Dolk.
 o' lee' så foragtle o' haant, law hand sva'e:
 „„Di skyrre fo' Skam da vel itt' ette Folk?!““

Gammel Kjærlehe.

Hun sirre, den gammel, o' spinde,
 oldt Aaringe så'ndt hun hæ sæt;
 kun langsomt e Lokke ¹⁾ di svinde,
 hind Olde fo'lange sin Ret.
 Oldt sawder o' sawde, så synke
 hind Hænder, e Hjywl la hun staa,
 o' mærkle fo'dyfes hind Rynke —
 Do, sej mæ, hvad tænke hun aa?

Så lönle hind Lippe di dirre,
 så sorrefuldt sænkes hind Bryn:
 en Ring aa hind Finge den stirre
 hun aa med så kummerfuldt Syn.
 Oldt længer o' længe, så lukke
 hind Öjn sæ, a Olde så smaa;
 hun fold'e hind Hænder o' sukke —
 Do, sej mæ, hvad tænke hun aa?

---

¹⁾ Hørløkkerne.

Hun sirre, den gammel, o' beje,
hind Finge hun knuge så fast;
men pludsle hun rækker o' tæje
hind Biffel o' bla'je med Hast.
Dæ' ligge to vissen Kjærmind'e,
et haldt Hunde Somre di saa;
hun seer o' hind Taare di rind'e —
Do, sej mæ, hvad tænke hun aa?

